

Минуло п'ятницю, 14 жовтня, на Покрову Пресвятої Богородиці, коли в Україні відзначали День захисників та захисниць України, а також День українського козацтва, День заснування Української Повстанської армії, Острог знову поринув у скорботу. Того дня хоронили вже 22-го загиблого захисника України з нашої громади – **Котляренка Олександра**. Зранку героя привезли до нашого міста. Його з живими квітами зустрічали мешканці громади, люди стояли на колінах... Пелюстками встеляли останній шлях воїна від Рівного до Острога, від рідної хати – до цвинтаря. Зувчала жалобна «Пливе кача», люди не стримували сліз, адже проводжали в останню дорогу одного з найкращих мешканців нашої громади, який поліг на полі бою, захищаючи Україну від кацапських виродинів.

Після заупокійної служби Божої у хаті Котляренків процесія вирушила вулицями Острога до Свято-Миколайської церкви. Там настоятель храму, благочинний церков Острозької православної церкви України о. **Юрій Лукашик** та ще вісім священників спільно з родиною та присутніми в храмі молилися за упокій душі Котляренка Олександра.

– Коли ми заглибимося в історію, то побачимо, що наша держава Україна завжди зазнавала російської агресії, – сказав під час проповіді Юрій Лукашик. – Починаючи від **Богдана Хмельницького** й упродовж майже 400 років наша країна була зневажена. Цього не помчали. Українське питання приховували під вуаллю російської справедливості.

Справжнє обличчя росії відкрила 24 лютого цього року. Не зважаючи на спільне християнське коріння, росія почала повномасштабну війну проти України. Наша держава змушена була призвати на службу, покликати найкращих своїх синів і дочок, щоб вони стали на захист держави, щоб ворог не зміг просунути в глибоку країну та руйнувати все на своєму шляху, убивати мирних людей. Серед багатьох воїнів і був наш острозжанин, новопреставлений Олександр. Він, узявши зброю до рук, глибоко боронити нашу країну. Він повернувся до нас, на жаль, у домогвині, хоч і непереможним. Він виконав свій християнський обов'язок у тому, що він захистив Україну, щоб ми мали вільну волю і могли у свободі зустрічати кожен день. Він став ангелом Божим. Він після себе залишив помітний слід – ростив із дружиною двох дітей, трудився на благо

родини, захищав Україну. Ратвою не стало батька у дітей. Уже немає чоловіка в дружині, а у батьків – сина. Вони залишилися сиротами... Олександр був надзвичайно сміливим і відважним чоловіком. Мешканці міста добре його знали. Він був життєрадісним... Ми завжди будемо пам'ятати новопреставленого, молитися за його упокій та всіх, хто віддав своє життя за нас і нашу Україну. Будемо молитися і за тих воїнів, які стоять зі зброєю, захищаючи нашу Батьківщину від ворога. Сьогодні ми віддаємо надзвичайно велику шану і вклоняємося нашому Герою, новопреставленому воїну Олександру. Нехай українська земля, яку він захищав, буде для нього луком, а ми будемо пам'ятати його християнський подвиг і завжди будемо молитися за упокій душі...

Після завершення молитви всі вирушили на майдан Свободи нашого міста. Із державними прапорами, квітами процесія зустрічало дуже багато мешканців нашої громади. Вони утворили «живий коридор» (на нижньому фото). Після встановлення домовини поруч із портретом загиблого Героя, обрамленим каліною, прозували Гімн України та сумний вірш про загиблого воїнів, про пам'ять, захист Вітчизни. Юрій Лукашик та священники ПЦУ провели

заупокійну молитву. Після неї розпочалася громадська панahiда.

– Ми однозначно переможемо, тому, що ми беремо меч, перед тим помолівшись, – сказав Острозький міський голова **Юрій Ягода** (на верхньому знімку). – Сьогодні свято Покрови Пресвятої Богородиці. Століттями це в нас День українського козацтва. У нас спочатку молитва, а потім – меч. У нас спочатку молитва, а потім сімою хліб. Зібрали урожай і знову молимося. А що у них? Світ дивиться на те, що вони творять, і виникає питання, чи існує там віра? Яка віра? У кого? Учора бачив, як священник, якщо його можна так назвати, узяв гранатомет і стріляє. Що це? Перемога буде за нами, тому що в нас на першому місці Бог, а на другому вішні справи! У нас, коли йде траурна процесія, то попереду несуть хрест, а за ним державний прапор. Тому, що Бог спереду.

Сашка знав багато присутніх тут людей. Мені доводилося працювати разом із ним. Це була завжди життєрадісна людина, з гумором, дуже часто в хорошому настрої. Він пройшов АТО. З перших днів широкомасштабної агресії він боровся до своїх побратимів на фронт. Там було дуже складне місце. Котляренко Олександр віддав найдорожче, що в нього було, – життя. Дуже символічно, що в останню дорогу ми проводимо Сашку саме в таке свято. Дорога родино! Приймай найщиріші слова співчуття від нашої громади. Ми, як можемо, з вами цей біль розділимо... Слава Збройним силам України, слава загиблomu воїну Олександру і слава Україні!

Після прощання присутніх із загиблим, віддання йому останньої шанси мешканцями нашого міста та гостями, родина та багато острозжан перейшли на новий цвинтар, який розташований на виїзді з Острога. Там також відбулася заупокійна Служба Божя. Говорив про Котляренка Олександра офіцер регіонального управління Сил територіальної обо-

рони, раніше службовець та керівник 6 відділ Рівненського районного територіального центру комплектування та соціальної підтримки **Бордан Поліщук**. Дружина загиблого Героя **Ольга** ввікнула на смартфоні одну з улюблених мелодій загиблого – «Козацький марш».

Традиційно присутні захисники України згорнули державний прапор і передали його родині. Зував Гімн України, був даний залп із автоматів. Алея захисників України на Острозькому цвинтарі, на жаль, поповнилася ще однією могилкою молодого, у повному розквіті сил, людини. Такі реалії цього страшного часу. Пріко, що наразі ніто нікого вдіяти не може. Антихрист путін не вгамується та військових, руйнує життя...

Готуючи цю статтю до друку, удалося зібрати коротку інформацію про Котляренка Олександра. Він народився 17 лютого 1983 року в Острозі. Навчався в Острозькій СШ № 1, Острозькому профтехучилищі (здоров професію водія), заочно – на економічному факультеті Національного університету «Острозька академія». Там 2007 р. отримав диплом бакалавра фінансів. Працював в управлінні «Рінегаз», Острозькій райдержадміністрації, райвійськоматі. Після початку Антитерористичної операції служив на сході України. Був водієм автомобіля шведської медичної допомоги, разом із медиками рятував життя захисникам України. 2016 р. був нагороджений відзнакою Президента України. Разом із дружиною Ольгою виховували двох дітей. Назар навчається в 6 класі, а дочка Аня – в 4-му.

Хай загиблий Котляренко Олександр спочиває з Богом! Хай свята українська земля буде йому луком, а в нас, живих, залишається про нього вічна пам'ять. Я переконаний, що мине час і за кожного нашого загиблого кацапський виродині заплатять потрібну ціну. Зло неодмінно буде покарано, а Перемога – за нами! Бо з нами Бог і Правда...

У суботу, 10 вересня, під час штурмових дій поблизу населеного пункту Мироловівка Херсонської області загинув старший солдат **Котляренко Олександр**. Він проживав зі сім'єю в Острозі. Загиблий захисник України був вірний військовій присязі й Батьківщині. Острозька міська рада та виконавчий комітет висловлюють щирі співчуття рідним, друзям та знайомим загиблого Героя. Він назавжди залишиться в нашій пам'яті справжнім патріотом та захисником. Герой не вмирає! Вони йдуть у вічність, щоб захищати нас із Небес.

□ Реклама

РАДІО
RESPECT 92, 3 FM

НОВЕ СУЧАСНЕ РАДІО
RADIO-RESPECT.COM.UA

097 471 83 88
097 500 20 81

radio-respect.com.ua
З ПИТАНЬ РЕКЛАМИ

